

Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaaer evindeligt.
(Ej. 40, 8.)

Paulus for Jødernes høje Raad.

Væs Ap. Gr. 23, 1-9.

Af Paulus's Ord fra Bogen Antonius Trappe (Kap. 22, 1 ff.) og af Jødernes Forhold til Apostelen ved den romerske Krigsverste eller Kommandant let funnet støtte, at det ikke var en almindelig Forbryder, han havde for sig; det maatte være af religiøse Grunde, Jøderne anslagede ham.

Derfor lod Krigsversten, da han alligevel nof vilde vide noget gaaet om, hvorfor de anslagede ham, Jødernes høje Raad, Symdret, sammenfalte og førte Paulus til Raadsmedlemmerne i deres Forsamlingstil.

Saa begynder voit Ajnuit i Dag med at sige, at Paulus'aa joaat paa Raadet — han havde nemlig i genstand til at blaa Blitsket ned eller at se bleg og modfalden ud.

Og med det faste Blit paa Raadet siger han ja: „J Mænd, Brødre! jeg har med al god Samvittighed vandret for Gud indtil denne Dag."

Dette gjaldt saa vel Tiden som efter hans Omvendelse. Nogle af Raadsmedlemmerne havde rimeligt vore til Stede, da han fra Trappen talte til Folket om sin Fortid, bl. a. om, hvorledes han forfulgte de Kristne, og at han blev ombord paa Bejen til Damastus.

Baas vilde have været utro imod sin Samvittighed, derom han ikke havde fulgt den Overbevisning, der blev ham paatvunget, da Herren slog ham ned paa Bejen til Damastus.

Det er netop Mennesker, der isolerer deres Samvittighed, Herren kan onvende. Det aiger bl. a. ogsaa David Eksempl paa. Det modsatte var Tilstedet med de vantro Jøder.

Apostelen tilskaler Raadet: „J Mænd, Brødre! Denne Tidale kan forstaaes ud fra det faktum, at Apostelen føle lidtigere om Raadsmedlem; maaelse han ogsaa ved Tidalen „Brødre" vilde føge at værfe dette Tilsted.

Men saa snart Paulus begynder at berørke sig paa sin gode Samvittighed, befaler Hverkiespræten Ananias nogle af de hostaende at blaam ham paa Munden.

Denne usortstammede og ulovlige Adicier væller Apostelens retfærdige Harme, han siger: „Gud skal bla dig, du falkede Baag! Og du sidder for at dømme mig efter Loven, og vært imod Loven befaler du, at jeg skal blaas."

Nogle hostaende opfattede denne Tidale som et Stældsord, han da sagde: „Wisteder du Guds Hverkiespræf?" Dertil svarede Paulus: „Brødre, jeg vidste ikke, at han er Hverkiespræf; thi der er skrevet: En Hverkies i dit Folk maa da ikke tale ordt imod."

Meningerne er delte angaaende hvorledes Paulus kunde være uvidende om, at den, der befalede at blaam ham paa Munden, var Hverkiespræf. Der er de, som mener, at han ikke havde mærket, fra hvem Beslappingen kom. Men da Hverkiespræfsten ikke altid førte Forheden i Raadet, er det rimeligt at antage, at Paulus ikke antaa den, der førte Forheden, var Hverkiespræf.

Det Ord, Paulus udtalte, skal ikke opfattes som et Forhandelsord, over den, der udtalte det onde Ord, men som en Forudsigelse om, at Gud vilde ramme en Mand, der sad i Dommerheden og selv handlede imod Loven.

Og Guds Dom ramte Ananias. Den jødiske Historiefortæller Joseph fortæller, at Ananias under den jødiske Krig, der endte med Jerusalem's Odelagelse, blev dræget frem fra et Skuldested, han havde højt, og dræbt af Snigmordere.

Men da Paulus nu stammede, at Raadsmedlemmerne ikke ville laaen Dre til en ligstrem Hvorhørstade, og han vidste, at en Del af dem var Sadufævere, og andre var Hvorhørstade, saa gav han sin Tale om Vendring, som han vidste vilde vendre deres Lanter hen paa Forholdet mellem de to Partier.

Han røbte i Raadet: „J Mænd, Brødre! (Samme Tidale som før) jeg er Hvorhørstader, Son af Hvorhørstade, for Gud og for dennes Opstandelse er det, jeg dommes."

Det kunde han med Sandhed sige: „Nu det, som vor Stænne i Hvorhørstade, herser Samvittighed, virksomt, hvem ikke fra os vare stætten. En

land og ertig Hvorhørstader maatte derimod konsekvent blive skriften.

Men da Apostelen udtalte dette Ord, blev der Solid imellem Hvorhørstaderne og Sadufævere, og Mængden blev unig. Pilatus og Herodes blev Venner, da det gjaldt Forhørselserne af Jesu. Hvorhørstaderne og Sadufævere var blevne enige imod Paulus; men da denne leder Lantern hen påderes eget indbyrdes Forhold, hører Enigheden op.

Paulus tilføjser her, til Oplysning for sine Læsere uden for Jøderland, at Sadufævere siger, at der ingen Opstandelse er, ej heller nogen Engel eller Aанд; men Hvorhørstaderne havde Dele.

Sadufævere var den Tids rene Materialister. De funde ogsaa mod full Met faldes baade Hvorhørstaderne og Nationalister, thi deres Tønning, ogsaa angaaende Gudsforhåbningen, drejede sig om Guds Abnabarig og hun ledet af Formisten. Og for deses Bedoomning var den frie Tønning, han endt i Materialisme.

Der optog en stor Raad i Forsamlingen. Nogle Skriftfælle af Hvorhørstaderne Parti, stred heftigt og sagde: „Vi findes intet ondt hos dette Menneske; men hvad om en Aанд ejer al min Kraft jeg Guds og Solv har samlet

Før det, der var hans eget Hjerte-forhold

Til denne store Sag, det Samlingsmøde,

Der skulde staa som sist og stempel Midtpunkt

I Folkes Sjæleliv og Offer-Ritus:

Min Son, som Gud har valgt, er uerfare

Og ung og blod af Hjerte — dog,

Guds Gerning

Er stor; thi den er vor Gud og Aander

Og ikke for et Menneske, et ringe.

Al al min Kraft jeg Guds og

Solv har samlet

Før dette Tempelstot — og Zorn

og Knobber

Og Dra og Marmor, saa og Edel-

steene

Og stiftet Glæde. Og fjordi jeg

Et Guds Hus, har jeg givet

aft, jeg ejer

Al Guds og Solv, foruden hvad

ej jeg samled;

Tre Tusind Centner røden Guld

fra Øster

Og nu af luttet Sølv for Tem-

pels Bagge.

Og Mestere, med Digtighed fortrol-

ig

Og Snille, stille bygge Herrens

Bolig.

Derpa i Hjertens Ændringheds

Løvpræsning

Kong David Indelig sin Røst op-

løfter

Til Ham i Himlene, hvem ene

Eren

Tilkommer for, hvad godt og stort,

der virkes:

Du, Herre, Fredes Gud, var lovet

Fra Evighed til Evighed! Da

stuldes

Al Majestat og Vælde, Sejr og

Ære

All Hellighed er din paa Jord, i

Himmel.

Ja, Herre, altings Hoved, dit er

Rigtet.

Men du stod til at bygge Herrens

Tempel,

Og hiffert Hvile-Hus for Pagtes-

Arken,

Og for vor Guds, Jehonas, Hjæl-

ders Skammel,

Ham og hans eget faarne Israel

verdig.

Og holdt for sine Hjælper, denne

Tale:

Giv Dre, mine Mænd og Brødrer,

At mine Ord I legge jer paa

Hjerte.

Men du stod til at bygge Herrens

Tempel,

Og hiffert Hvile-Hus for Pagtes-

Arken,

Og for vor Guds, Jehonas, Hjæl-

ders Skammel,

Ham og hans eget faarne Israel

verdig.

Og holdt for sine Hjælper, denne

Tale:

Giv Dre, mine Mænd og Brødrer,

At mine Ord I legge jer paa

Hjerte.

Men du stod til at bygge Herrens

Tempel,

Og hiffert Hvile-Hus for Pagtes-

Arken,

Og for vor Guds, Jehonas, Hjæl-

ders Skammel,

Ham og hans eget faarne Israel

verdig.

Og holdt for sine Hjælper, denne

Tale:

Giv Dre, mine Mænd og Brødrer,

At mine Ord I legge jer paa

Hjerte.

Men du stod til at bygge Herrens

Tempel,

Og hiffert Hvile-Hus for Pagtes-

Arken,

Og for vor Guds, Jehonas, Hjæl-

ders Skammel,

Ham og hans eget faarne Israel

verdig.

Og holdt for sine Hjælper, denne

Tale:

Giv Dre, mine Mænd og Brødrer,

At mine Ord I legge jer paa

Hjerte.

Men du stod til at bygge Herrens

Tempel,

Og hiffert Hvile-Hus for Pagtes-

Arken,

Og for vor Guds, Jehonas, Hjæl-

ders Skammel,

Ham og hans eget faarne Israel

verdig.

Og holdt for sine Hjælper, denne

Tale:

Giv Dre, mine Mænd og Brødrer,

At mine Ord I legge jer paa

Hjerte.

Men du stod til at bygge Herrens

Tempel,

Og hiffert Hvile-Hus for Pagtes-

Arken,

Og for vor Guds, Jehonas, Hjæl-

ders Skammel,

Ham og hans eget faarne Israel

verdig.

Og holdt for sine Hjælper, denne

Tale:

Giv Dre, mine Mænd og Brødr